

PLÀSTIC
(1923)

1
BARRAQUES

Aneu-vos-en, vosaltres
les típiques barraques
de l'horta lluminosa
gentil i esmeragdina.

Deixeu que en vostre lloc
aixequen els paletes
les cases llauradores
mester dels temps moderns.

Aneu-vos-en, barraques,
vosaltres que sou filles
d'un viure primitiu,

i resten vostres línies
solsment en l'Art pictòrica
per ésser un record.

2

ELOGI VILATÀ

Quan baixes a Ciutat
m'assente al capvespre a un cafè
per veure passar pel carrer
la massa inharmònica
de gent que va i ve.

Les hores deixen volar.
I mentre recorde els camins
dels boscos de pins
que són isolats, lluny de Vila,
del cor se'm desprén un esquinç.

On va aquesta gent que ha passat
bronzint xarramecs a bondó
de pressa i sense tindre temor
dels autos que atronen la rua
fent nova, sinistra cançó?

A Vila, i en ser capvespral,
no hi ha més sorolls per sentir
que el pas tot calmos d'un veí,

l'amiga campana que dringa
i el cant de proper teuladí.

Ciutat és un centre de llums,
de música folla, estrident,
de vidres, metalls, d'insistent
anar i tornar, de flastomies,
rialles, de viure en turment.

Al poble, la vida s'escola
tranquil·la, sens nafres ni planys;
és senda allunyada d'afanys;
l'eterna, calmosa carreta
que porta i s'endú nostres anys...

Quan baixi a Ciutat
m'assente al capvespre a un café
per veure passar pel carrer
la massa de gent que un equívoc
fa creure que viu en el bé.

VERMELL EN TO MAJOR
(1929)

CAMPANAR VIBRANT

Hi ha festa al poble
i vibra de goig el campanar.
Les campanes són preses de follia
i busquen la clara llibertat;
fan esforços per llançar-se al carrer
de cap
i volten i més volten
ertes les faldilles voleiants.
La pedra tostada pel sol
és vibrant
i canta l'hora, el matí i el dia
i canta el sol amb veus de metall.
És diumenge en festa;
la gent ha desertat
—mudada i joiosa—
dels bancals.
Vibra el campanar i crida
a missa, a riure i a gojar.
Canta el gegant de pedra
l'harmònica pietat.
Les pedres s'apreten per no caure

damunt les pedres del carrer en soledat.
La missa ja comença.
La gent és dins la nau.
Les campanes són preses de mutisme.
Navega la gent resant,
i encara del gegant tremola
son cor vibrant.

Els ulls recremen;
la paraula és blana;
el cant del teu cor
 és acorde
al cant del meu cor:
solsment demana
bes i abraçada.

Migdia!
L'hora és llarga,
amiga!

Els pensaments tenen frescors divines
per a quan caiga la tarda.

Tu portaràs un cistell de fruita
i jo aniré apegat a ta falda.

Refrescaré la boca
mossegant la pruna de ta barba,
 agredolça,
 àcida,
com la teua besada.

Migdia! Bon migdia
per dormir dins la penombra de ta cambra.

'Nem, amiga!

Quin sol fa al camp!
Quin ressol baix la parra!
Quin migdia,
amiga!

Juntarem les portes de la cambra
i en la penombra
la teua còrpora nua
serà com una lluna
blanca.